

Udržovatel 2

Knižní seriál, část 3 (Farář a Inkvizitor).

Napsal: Martin Kolář

Ráno jsem se vydal do vesnice. Mé kroky vedly zcela neomylně do kostela. Kněz před oltářem právě mluvil, v rámci nedělního kázání, o Posledním soudu. Byl výborný řečník, jeho slova měla sílu. Rozhlížel jsem se kolem, zda mezi lavicemi neuvidím účastníky včerejšího upalování. Poznal jsem z nich značnou část, včetně mluvčího. Zatím jsem ale neměl pocit, že bych s nimi měl cokoliv dělat. Má intuice vedla ke knězi. Proto, když skončil svůj monolog a vesničané se začali rozcházet, vypravil jsem se za ním do sakristie.

„Působivé kázání,“ pochválil jsem jej ve dveřích. Farář se prudce otočil, nebyl zvyklý, že by sem za ním lidé chodili.

„Aha, ano, děkuji. Bohužel, myslím, že na mé ovečky příliš nepůsobí. Co pro vás můžu udělat?“

„Přišel jsem kvůli zvláštním jevům, co se odehrávají v téhle oblasti.“

Farářova tvář se rozzářila: „Vy jste ze Svatého officia? To je skvělé, už jsem myslel, že tu moji žádost někam založili. Psal jsem jim před dobrým rokem, že potřebujeme zkušeného exorcistu. Od té doby se věci ještě zhoršily. Už to nejsou jenom posedlí. Už jsou to i přízraky a podivné úkazy. Lidi se bojí. Mám strach o jejich duše. Uchylují se ke starým babským receptům, jak se ochránit. Některé z nich jsou, no, magické.“

„Jsem jistě velmi schopný exorcista,“ schválně jsem se zcela vyhnul komentování své identity, „ale přišel jsem především celou situaci vyšetřit.“

„Jistě, jistě,“ přikyvoval farář, „jsem vám plně k dispozici.“

„Víte, nejsou to jen nadpřirozené úkazy, co mě trápí. Získal jsem informaci, že se včera někteří vesničané pokusili v lese upálit člověka obviněného z čarodějnictví. Je vám, doufám, jasné, že je něco takového zcela nepřijatelné! Nejen, že je to protizákonné, ale je to i neslučitelné s křesťanskou morálkou.“

Farář se tvářil vyděšeně: „To není možné. Kdo by tady něco takového dělal? Místní jsou trochu paranoidní, co se týče čarodějnictví, ale zabít kvůli tomu někoho, to ne.“

„Jsem si zcela jist, že se to málem stalo.“

„To není možné. Někdo si z vás vystřelil.“

„O tom pochybuji.“

„No, v tomto ohledu vám asi nepomůžu... ehm, nepůjdete se podívat na ty úkazy?“

„Ano, pojďme.“ Snažil jsem se zachovávat si oficiální vystupování, které, jak mi připadlo, mohlo sedět člověku, za něhož jsem byl považován.

„Počkejte, prosím venku,“ řekl mi pak, „rád bych se převléknul.“

Vyrazili jsem z kostela. Hned za prvním rohem jsme uviděli onoho samozvaného inkvizitora, který včera řídil upalování. Zřejmě si ještě cestou z kostela někam zaskočil a teď mířil domů. Farář mě zastavil. „Promiňte, můžete jen chvíli počkat? Potřeboval bych něco v rychlosti vyřešit s jednou ze svých oveček. Hned budu zpátky.“

„Ale jistě.“

„Děkuji. Hej, Battisto, počkej na mě!“ Samozvaný inkvizitor se otočil a počkal, až k němu farář dojde. Přesunul jsem své vědomí blíž k nim, abych slyšel, co říkají. Farářův šepot zněl velmi našťavaně: „Zeptám se tě jenom jednou a chci jasnou odpověď, Battisto! Co se dělo včera v lese?“

„Co by se tam mělo dít, otče?“ tvářil se nevinně Battista, „nevím o ničem neobvyklém.“

„Tak ty nevíš?! Zase sis hrál na inkvizitora, je to tak? Ale tentokrát jsi to vážně přehnal. Už čaroděje nevyháníš, už je dokonce upaluješ?!“

„Nevím, o čem to mluvíte.“

„Tak podívej, támhleto je člověk ze Svatého officia. Přišel sem, aby to vyřešil. Podle zákona a pravidel církve. Takže se přestaneš chovat jako zástupce Boha na zemi a budeš normální pokorný křesťan. Jako všichni ostatní.“

„Svatý officium? Co ten tady dělá?“

„Je tady na moje pozvání.“

„Zbláznil jste se, otče? Proč k nám zvete inkvizitora?“

„Ano, abych konečně zabránil těm nesmyslům, co tady ty a ti tví vyvádíte.“

„To nejsou nesmysly. Vyháníme demony. Co udělá on? Akorát tak problémy.“

„Koho jste to chtěli upálit?“

„Pietra Carmogiho?“

„Toho kluka? Proč?“

„Viděli jsem ho na souboji. Tři lidi ho poznali. Hned, jak k nám chlapec po letech přišel zpátky jako hvězda z velkého města. Je to čaroděj. Ničí úrodu a kvůli němu jsou tady ti posedlí.“

„Ty vaše souboje! Jak můžeš vědět, že je to pravda? Co když jsou to halucinace? Věříš jim natolik, že kvůli nim zabiješ nevinného člověka?“

„Ale to nejsou halucinace!“

„A nebo ti tvoji kumpáni prostě lžou. A i kdyby to byla pravda, Battisto, takhle se to přece nedá řešit! Církev už se dávno omluvila za hon na čarodějnice.“

„Ale my máme důkazy.“

„Máte jenom blábol pár schizofreniků.“

„To není žádný...“

„Poslouchej mě dobře, Battisto! Ještě jednou budeš jakýmkoliv způsobem komukoliv škodit nebo ho diskriminovat kvůli podezření z čarodějnictví a udám tě nejenom Svatému oficiu, ale i policii! Jasný?!“

Battista něco zamumlal, nakvašeně se otočil a odkrácel. Farář se za ním chvíli díval, pak přišel zpět za mnou. „Omlouvám se, ale museli jsme vyřešit nějaké detaily v chodu vesnice. Ale už můžeme pokračovat.“

Ačkoliv jsem věděl, že ke mně farář není upřímný, bylo mi jasné, že to je člověk, kterému mohu důvěřovat, protože má na problémy své vesnice zdravý názor.